

V obče se vidi, da srca gosp. profesorjev niso kaj posebno gorka za spisovanje člankov šolskim poročilom, ker res ni lahko izbrati si naloge, ki ugaja cilju poročilovemu, ki po naših mislih je v prvi vrsti: poučno berilo podati učeči se mladini; v slovenskem jeziku pisane članke pa je že zelo „kulturna“ slana vzela.

Slovensko časopisje.

* „*Srpska Zora*“, o kateri smo že mnogokrat pohvalno govorili in jo priobčali tudi srbščine veščim Slovenom, je dopolnila 1. tečaja 1. poluletje. Čeravno, kakor piše gosp. vrednik, njegov list ni našel toliko podpore, kolikor se je je nadejal in bi je lahko bilo, se je vendar od vredniške in založniške strani vse storilo, da je list vedno izpolnoval svojo obljubo.

Zvezek 6. za mesec junij ima v sebi nasledni zadržaj: Slika Mihajla M. Obrenovića III. sè pesmijo J. S. Ča. — Nadaljevanje G. Jakšičeve povesti „Čiča Tima“. — Konec preved. Spielhagnove povesti „Seoska namiguša“. — „Balkan. Klanec sv. Nikole“, risal F. Kanić. — „Bugarski ustanici v Balkanu“, risal F. Kanić. — „V...é — éu“, pesem Mite Popovića. — „Slepčeva osveta“, nadaljevanje pripovedka po nemškem. — „Ni brigeša!“ (Slika sè tekstom.) — Jovan Ristić (slika izvrstna s kratko a jedernato biografijo tega slavnega Srbskega diplomata). Nadaljevanje „Potnih crt o Bosni“. — „Prosjak“, pesem Pavo J. Markovića. — „Umirući ustanik“, pesem Savo Pajića, ustanika v Balkanskih gorah. — „Jedna crta iz života Hajduk-Veljka i brata mu Milutina.“ — „Kosovo polje“ (z zemljevidom tega zgodovinskega zemljišča). — Podlistek. — Književni pretres. — Pregledne beleške. — Društva. — Prosveta itd.

Vidi se iz vsega tega, da je list v istini, osobito sedanji čas zelo zanimiv in po vsi pravici zasluži, da se mu ohrani življenje. Namesti nemških lepoznavanskih listov naj si vsak imovit Sloven rajši naroči lično ilustrovane časnike, kakor sta, na priliko „Srbadija“ in „Srpska Zora“, da podpira dobro stvar. Cena „Srpski Zori“ je: Za celo leto 4 gld. 80 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za 3 mesece 1 gold. 20 kr.

Administracija „Srpske Zore“ je na Dunaji VII. Burgasse 24.

Slovensko slovstvo.

* *Slovenski učiteljski koledar za leto 1877.*, ki ga je izdalo učiteljsko društvo za slovenski Štajer, je ravnokar prišel na svitlo. Obseg tega koledarčka je navadna pratika, imenik večine ljudskih šol in učiteljev na slovenskem Štajerji, Kranjskem in Goriškem z dodatkom nekaterih književnih naznanil in nekoliko belih listkov za vpisanje notic. Vse skupaj vezano je pripravna ročna knjižica, katera se pri vredniku gosp. Lapajnu v Ljutomeru dobí za 52 krajc. Razloge, zakaj da imenik ljudskih šol in učiteljev ni popoln za vso Slovenijo, izdatelj sam v predgovoru razjasnuje ter za drugo leto obeta popolnejšega. — Memogredé naj nam g. izdatelj dovoli le kratko opazko: „Volksschulen“ smo dozdaj imenovali zmirom „ljudske“ šole in mi ostanemo tudi vprihodnje pri tem izrazu, „učiteljski koledar“ pa jih zove „narodne“ šole. Res, da „Volk“ se imenuje tudi „narod“, al zaradi tega ni iz slovarja našega izbrisan izraz „ljudstvo“ in to tem manj, ker se nekaka razlika dela med „Volk“ in „Nation“. In ker na eni in isti „Volksschule“ so nekateri učitelji narodni, drugi pa ne, kako hočemo opravičiti to, da potem vse te učitelje imenujemo narodne (Volksschullehrer)? Po takem bi bil na pr. Kušter v Kranji

ravno tako naroden učitelj kakor Močnik v Ljubljani? — Le ne prehitro zametovati besed, ki so bile in so še v ustah ljudstva, sicer iz Scylle pridemo v Karybdo!

Zabavno berilo.

Tri dni na Koroškem.

(O priliki Janežičeve svečanosti.)

„Kdor veliko popotuje, lahko kaj pripoveduje.“ Morda se bo kdo posmehoval mi, da pod revni naslov „Tri dni na Koroškem“ stavim tako bahašk pregovor. Pa naj bo! Marsikdo, ki obhodi ali obvozi pol svetá, mnogokrat ne skusi toliko, in tedaj tudi ne vé toliko pripovedovati, kakor drug, ki je popotoval le tri dni in pri tem ogledal si le majhen kos zemlje. Ne misli pa, predragi čitatelj! da bom svoje potovanje popisoval a la Bedäcker, — ne! moj namen je ves drug; popisal bom svoje popotovanje najbolj po navadi človeka, ki „v vsakem jajcu dlake išče.“ Po tem že smeš pripravljen biti na to, da bom mnogo zabavljal.

Začnimo tedaj.

V Ljubljani nas je 12. dne t. m. zvečer naložil mešani ali bolje rečeno „polževi“ vlak. Ta priimek mu gre po vsi pravici zato, ker, če prav bi ga morda na poti polž ne vjel, bi ga vendar došel na vsaki postaji, kajti premislite: iz Ljubljane do Beljaka vozi — celih devet ur! Pri tem ni na nobeni postaji ničesar dobiti niti za žejo kozarca vode, niti za lakoto koščeka kruha. Kdor se tedaj od doma ne preskrbi s provijantom, prestane muke, kakoršne so navadne le po velikih puščavah. Na Podnartu smo sicer našli restavracijo odprto, a kaj pomaga: dva bokala vina, pol plečeta in dva hleba kruha čez sto ljudém! Kdor je znal s komolcem vrtati, je kaj dobil, drugi so morali zopet lačni in žejni sestiti v vozove, ker postaje Rudolfove železnice imajo tudi to posebnost, da nikjer ni vode — vsaj za potujoče občinstvo ne.

Pripeljemo se v Beljak. Tu nam je bilo čakati čez poldrugo uro na vlak južne železnice, ki bi nas potegnil do Vrbe. „Aussteigen!“ — velé konduktêrji. Trudni in razrešetani poskačemo raz vozov. V veži zagledamo par znanih Ljubljanskih nemčurjev, potujočih k nemškim pevcem v Celovec, med njimi učitelja filharmoničnega društva, ki svojo togoto nad tako obilnim številom Slovencev izpušča z besedami: „Slovenisches Gesindel, Pakasch!“ Ko pa vidi, da je okolica njegove besede slišala in si par hudih slovenskih obrazov dela gaz skoz množico naravnost proti njemu, jo popiha in zgine kakor dim hlapona, in skrivé je „filharmonikar“ nesel nemško kulturo v Celovec.

Podamo se v mesto in obležemo kavarne, da bi najprej potolažili po hrani kričeči želodec. „V sili še vrag muhe jé“ — si mislijo nekateri, ki vlivajo kavo prejšnjega dne kuhano v-se. Na glavnem trgu Beljaškem pa se odpirajo okna in kažejo se razmršeni še na pol zaspani obrazi Beljaških lepotic, ki takih „zverin“, kakor so Sokoli, niso še videle in jih zdaj za Turke gledajo.

Cetrtr na sedem odrine vlak južne železnice z nami in nas na Vrbi zopet odloži. Par udov odbora za Janežičevo svečanost nas sprejme in nam naznani, da nas vozovi čakajo v Rožeku. Hajdimo! Marsikateremu nagajajo solnca silni žarki, ko peš v „gänsemarschu“ čez hrib in plan drug z drugim se norčevaje marširamo proti Dravi. Dobra volja skrajša pot in vsi znoja premočeni dospemo v Rožek, kjer nas čaka